

Arrest

nr. 166 236 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat R. DEMEYER en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, dient op 21 september 2010 een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn. Op 18 februari 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de aanvraag niet meer verder wordt behandeld omdat artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) geen mogelijkheid voorziet om een aanvraag in functie van een tante in te dienen.

1.2. Op 15 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende middelen van bestaan. Op 11 april 2012 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Met een schrijven van 31 augustus 2015 wordt aan de burgemeester van Oostende gevraagd om de verzoeker uit te nodigen en hem te vragen welke activiteiten hij heden heeft en hem te verzoeken hiervan binnen de maand na kennisname van dat schrijven recente bewijzen, evenals een recent ocmw-attest voor te leggen. Bovendien dient de verzoeker te worden gewezen op de mogelijkheid om, indien er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede en/of derde lid, van de Vreemdelingenwet, hiervan de nodige bewijsstukken voor te leggen. De verzoeker neemt hiervan kennis op 10 september 2015.

De verzoeker legt de volgende documenten voor: twee schoolattesten Vrije School T. S. (Middelkerke) van 9 maart 2015 en 22 september 2015, een attest van het ocmw van Gistel van 21 september 2015 voor steunverlening sinds maart 2015, een attest van aansluiting bij een ziekenfonds van 16 september 2015, een huurovereenkomst, een doktersattest van 5 maart 2015, een attest van het ocmw van Gistel van 5 maart 2015 met betrekking tot een aanvraag om een leefloon, een proces-verbaal van 26 maart 2015 van de politie van Oostende en een attest van klachtneerlegging van 5 maart 2015 door de verzoeker tegen zijn oom en tante.

Op 14 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 21 december 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 15/09/2011, en verkreeg de E-kaart op 11/04/2012. Overeenkomstig artikel 42bis; §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Op 31/08/2015 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 10/09/2015, en legde volgende documenten, door onze dienst ontvangen op 14/12/2015 (na herinnering op 11/12/2015) voor: twee schoolattesten Vrije School T. S. (...) (Middelkerke) dd. 09/03/2015 en dd. 22/09/2015, een attest van het OCMW van Gistel dd. 21/09/2015 voor steunverlening sinds maart 2015, een attest van aansluiting bij de CM dd. 16/09/2015, een huurovereenkomst (woonst), een doktersattest voor vaststelling van letsels (dd. 05/03/2015), een attest voor aanvraag leefloon OCMW Gistel dd. 05/03/2015, een PV van de politie van Oostende (dd. 26/03/2015) en een attest m.b.t. klachtneerlegging dd. 05/03/2015 tegen oom D. N. B. P. A. (...) en zijn partner Santos C. Z. C. (...).

Uit de aangeleverde bewijzen kan afgeleid worden dat betrokkene heden als student ingeschreven is aan de Vrije School T. S. (...) (Middelkerke). Er kan echter niet vastgesteld worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1ste lid, 3° van de wet van 15/12/1980 en van art. 50 §2, 5° van het KB van 08/10/1981, om als student het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon als alleenstaande persoon

(sinds april 2015), dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Mogelijks wenst betrokkene, op basis van het aangeleverde doktersattest, attest voor klachtneerlegging en het proces-verbaal van de politie, humanitaire elementen in te roepen (overeenkomstig art 42 bis §1, 3e lid) . Er dient echter opgemerkt te worden dat deze documenten betrekking hebben op een voorval dat meer dan een half jaar geleden heeft plaatsgevonden en er geen enkel bewijs werd aangeleverd, door betrokkene, van het gevolg dat aan de ingediende klacht (bv. vervolging door het parket) werd gegeven. Bij gebrek aan verdere informatie inzake, kan er niet gesteld worden dat er humanitaire elementen aanwezig zijn waarop betrokkene zich kan beroepen.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° - wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

*Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 15/09/2011 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 40, § 4, en 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III. 1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 3 november 2015, in strijd is met de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

III. 1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

"Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹"

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus in om de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk) te begrijpen.

III.1.3. Bij het afleveren van een beslissing waarbij het verblijfsrecht van een EU-burger wordt ingetrokken, zoals in casu, dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

*III. 1.4. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):
“(…)”*

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, werd de bestreden beslissing afgeleverd zonder een nauwkeurig onderzoek van de elementen eigen aan dit dossier uit te voeren. Verzoekende partij heeft de bestreden beslissing gekregen, een danig levensingrijpende beslissing, zonder het nagaan van de specifieke elementen eigen aan zijn dossier.

De verwerende partij heeft louter naar de door verzoekende partij neergelegde documenten gekeken en op basis van deze, niet allen veel zeggende, documenten haar beslissing genomen.

Bovendien kan een groot vraagteken geplaatst worden bij de snelheid van het nemen van de bestreden beslissing.

Pp datum van 14 december-2015 ontving verwerende partij de documenten van verzoeker. Reeds op diezelfde dag, 14 december 2015, werd de bestreden beslissing aan verzoeker afgeleverd!

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een dergelijke verregaande beslissing zoals in casu de bijlage 21 af te leveren - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van het internationaal en/of nationaal recht bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

Verwerende partij verliest in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

III. 1.5. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

In casu dringt een schending van het artikel 8 EVRM zich overduidelijk op.
“(…)”

III. 1.6. De wet stipuleert dat verwerende partij dient rekening te houden met meer voordelige bepalingen vervat in het internationaal recht.

Verzoekende partij haalt het artikel 8 EVRM aan dat stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In dit opzicht wordt verwezen naar de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet dat stelt dat zelfs al zou een overheid louter toepassing maken van de op hen rustende gebonden bevoegdheid, geen bevel om het grondgebied te verlaten kan noch mag uitgevaardigd worden tegen een EU-burger die onwettig op het grondgebied verblijft indien een schending van het artikel 8 EVRM meer dan waarschijnlijk is.

De memorie van toelichting vermeldt dat de verplichting een EU-burger te verwijderen omwille van het feit dat hij geen geldige papieren bezit "geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM."².

Uit de thans bestreden beslissing blijkt tevens geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Zoals ook door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd kenbaar gemaakt in de door hem overhandigde documenten, bij DVZ afgeleverd op 14 december 2015, zijn er bijzondere humanitaire redenen aan de orde die een verblijf van verzoekende partij in België enkel maar kunnen verantwoorden.

In dit opzicht werd dan ook door verwerende partij een schending van het artikel 42ter §1, 3^e lid van de Vreemdelingenwet begaan.

Dit artikel luidt als volgt “(…)”

Verwerende partij had met name bij haar beslissing tot het nemen van de bestreden beslissing (bijlage 21) rekening moeten houden met de bijzondere elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Het is namelijk zo dat verzoeker tijdens de eerste jaren van zijn verblijf in België bij zijn oom en tante verbleef. Pas in 2015 vluchtte hij, eindelijk, bij hen weg om bij zijn vriendin en de moeder van zijn vriendin onderdak te vinden.

Onmiddellijk na zijn vlucht bleek dat hij ondervoed bij zijn oom en tante wegging, zo werd door de huisarts vastgesteld (stuk 3).

Op 5 maart 2015 had verzoeker eindelijk de moed om tegen zijn oom en tante een klacht bij de politie te gaan indienen (stuk 4).

In het gezin van zijn vriendin kon hij terecht tot hij via tussenkomst van het CLB zelfstandig kon gaan wonen. Doch, op heden ontvangt hij nog steeds een enorme steun van deze personen.

Het is ook duidelijk dat verzoeker bij een mogelijke terugkeer naar Portugal volledig verweesd zal achterblijven. Bij zijn vlucht uit het land ging het familiaal niet goed. Zijn vader zat op dat ogenblik in de gevangenis, zijn broer was verdwenen etc.

Ook op heden gaat het de familie niet voor de wind. De ouders van verzoeker zijn gescheiden, de vader zou nog steeds in de gevangenis verblijven etc.

Met andere woorden, verzoekende partij mist elke binding met zijn land van oorsprong, Portugal! Een terugkeer naar het land zal verzoekende partij zeker en vast niet ten goede komen.

Zoals ook blijkt uit de voorgelegde stukken (inschrijving aan school, documenten vakantiejob, huurovereenkomst etc.) is duidelijk dat verzoeker wél in onze maatschappij is geïntegreerd. Hij doet ook zijn uiterste best om dit zo te houden, gelet op de inschrijving aan de T. S. (...) school in Middelkerke. Op het ogenblik van het afstuderen zal verzoeker volledig opgeleid zijn om een mooie functie in de Belgische economie te vervullen.

Doch echter, verwerende partij meent dat de documenten en persoonlijke situatie van verzoeker niet meer "up to date" zijn nu zij wijzen op een situatie van begin 2015.

Echter mag de invloed van deze periode van ondervoeding, noem het zelfs maar mishandeling, niet onderschat worden! Verzoeker draagt op heden nog steeds de psychische gevolgen van de periode bij zijn oom en tante, zoals ook door zijn schooldirecteur wordt beschreven (stuk 3).

Derhalve had verwerende partij weldegelijk met deze elementen rekening moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non.

In het kader van het artikel 8 EVRM is het dan ook duidelijk dat verwerende partij een ongeoorloofde inbreuk beging op het privé leven van verzoeker. Zonder een onderzoek te doen naar de persoonlijke situatie van verzoeker heeft zij besloten aan hem een bijlage 21, met bevel het grondgebied te verlaten, af te leveren.

De schending van artikel 8 EVRM dringt zich dan ook ontegensprekelijk op bij de uitzetting van verzoeker richting Portugal.

*III. 1.7. Hoe dan ook werd door verwerende partij een inbreuk gepleegd op het artikel 40 §4, 3° van de Vreemdelingenwet:
“(…)”*

De verwerende partij steunt haar beslissing voornamelijk op het feit dat verzoekende partij hoegenaamd niet over voldoende economische bestaansmiddelen beschikt waardoor hij als een last op het sociaal bijstandstelsel moet aanzien worden.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat in het geval van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van het artikel 40 §4, 3° van de Vreemdelingenwet een persoon zelfs met een verklaring op eer als zou hij voldoende bestaansmiddelen hebben, genoegzaam aan deze voorwaarde kan voldoen.

Het voorleggen van specifieke bewijsstukken is zelfs niet vereist!

Daarnaast kan bezwaarlijk gesproken worden van het feit dat verzoeker een last is op het sociaal bijstandstelsel van het Belgische Rijk.

Op heden ligt geen definitie vast van wat als een dergelijke last op het sociaal bijstandstelsel moet gezien worden. Derhalve rust wederom een discretionaire bevoegdheid op de verwerende partij bij het beoordelen van dergelijke situaties.

Geval per geval dient verwerende partij na te gaan of er sprake is van een belasting van het sociaal bijstandstelsel.

De verwerende partij diende dan ook zelf een onderzoek te gaan uitvoeren of er in het geval van verzoeker van een onredelijke belasting sprake is, quod non.

Bij het nemen van de beslissing werd louter vastgesteld dat verzoekende partij sinds maart van het jaar 2015 een leefloon van het OCMW te Gistel uitgekeerd krijgt.

Op basis van enkele documenten die het uitbetalen van het leefloon aanwijzen, nam verwerende partij de beslissing als zou verzoeker een last op het sociale bijstandsstelsel zijn. Echter kan bezwaarlijk tot dergelijk besluit gekomen worden!

De verwerende partij had namelijk moeten onderzoeken of de financiële problemen van verzoeker van een tijdelijke aard waren of niet, er diende rekening gehouden te worden met het verblijf van verzoeker alsook met zijn persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de uitgekeerde steun.

"Je moet voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorkomen dat jij en je familieleden ten laste vallen van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn ('OCMW'). Dat betekent niet dat je geen recht hebt op steun van het OCMW. Je kan onder bepaalde voorwaarden steun genieten. Maar als je een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand, dan kan DVZ een einde maken aan je verblijf. Lees hier of je recht hebt op OCMW- steun.

Wanneer vorm je een 'onredelijke belasting' voor de sociale bijstand? Volgens het Unierecht moet de DVZ dat geval per geval beoordelen. Het moet onderzoeken of je financiële problemen al dan niet van tijdelijke aard zijn. Het moet ook rekening houden met de duur van je verblijf in België persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de uitgekeerde steun."

(stuk 5: Kruispuntmi.be, "Wat zijn de voorwaarden voor verblijf als EU-student?", te consulteren op <http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/unieburger/eu-student/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-verblijf-als-eu-student>)

Op het ogenblik dat de verwerende partij melding kreeg dat verzoeker OCMW steun genoot, had zij derhalve zijn persoonlijke situatie dienen te onderzoeken. Wat in casu zeker niet gebeurde. Verwerende partij nam kortzichtig haar beslissing tot afleveren van een bijlage 21 aan verzoeker.

Vooreerst had zij dienen te onderzoeken of de problemen slechts tijdelijk waren of reeds geruime tijd bestonden.

In het geval van verzoeker kan dit samen met zijn persoonlijke situatie verklaard worden.

Aangezien hij in 2015 wegvlochtte van bij zijn oom en tante omwille van voornoemde slechte- situatie aldaar, stond hij er plots alleen voor. Toch probeerde hij nog steeds het beste van zijn situatie te maken.

Zo studeerde hij in 2015 af aan de opleiding tot grootkeukenmedewerker. In juni 2015 behaalde hij hiervoor zijn kwalificatiegetuigschrift (zie ook stuk 6). Zoals door de schooldirecteur omschreven wordt in de brief dd. 11 januari 2016 werd hem echter aangeraden een bijkomende alternerende beroepsopleiding te volgen, dit gelet op betere kansen op de arbeidsmarkt (stuk 3).

Verzoeker volgde deze raad en schreef zich in voor een zogenaamd ABO-jaar (stuk 7). Na het schooljaar 2015-2016 zal hij dan ook volledig klaargestoomd zijn om de Belgische arbeidsmarkt te vervoegen.

Daarnaast mag niet vergeten worden dat verzoekende partij in de zomervakantie van het jaar 2015 een vakantiejob heeft uitgeoefend (stuk 8). Hij werd van 27 juni 2015 tot en met 31 juli 2015 door de stad Oostende in hoedanigheid van arbeider en in de functie van technisch beambte tewerkgesteld.

Derhalve zorgde verzoeker ervoor dat hij eigen inkomsten had gedurende de maand juli 2015.

Op heden is verzoeker ook als werkzoekende bij VDAB ingeschreven (stuk 9).

Aldus kan verwerende partij niet rechtmatig gaan voorhouden dat de financiële situatie van verzoeker zich in dergelijke staat bevond dat hij permanent of voor lange duur een last op de sociale bijstand zou zijn.

Verzoeker doet er alles aan en heeft er in het verleden alles aan gedaan zich zoveel als mogelijk in de Belgische économie te integreren. Zo bewijst ook zijn enorme wil om af te studeren als grootkeukenmedewerker en de bijkomende beroepsopleiding.

Het staat vast dat hij zich slechts tijdelijk in een financieel mindere situatie bevindt.

Daarnaast diende verwerende partij ook te kijken naar het bedrag van het uitgekeerde leefloon, hetzij (stuk 10):

- Maart 2015:	474,60 EUR
- April 2015:	817,36 EUR
- Mei, juni én augustus 2015:	720,32 EUR
- Vanaf september 2015:	736,67 EUR

Dergelijke aan verzoeker uitgekeerde bedragen kunnen niet gekwalificeerd worden als bijzondere lasten voor het Belgische sociale bijstandstelsel.

Indien verwerende partij het individueel dossier van verzoekende partij dan ook afdoende had bestudeerd, kon zij ontegensprekelijk vastgesteld hebben dat verzoekende partij GEEN last voor het sociale bijstandstelsel is.

III. 1.8. Het staat derhalve, gelet op de boven gaande informatie, vast dat verwerende partij een manifeste fout beging bij het beoordelen van het dossier van verzoeker.

Bij een terugzending van verzoekende partij naar zijn land van herkomst kent hij enerzijds ontegensprekelijk een reële kans op blootstelling aan een schending van het artikel 8 EVRM.

Daarnaast staat het vast dat verwerende partij bij haar beoordeling een inbreuk op het artikel 40 §4, 3° van de Vreemdelingenwet beging!

In die zin zijn de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 7, 40 §4, 3° en 42ter §1, 3 e lid van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

III. 1.9. Het door verzoekende partij ingeroepen middel is derhalve ernstig en gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 7, 40, §4 en 42ter, §1-3° van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke situatie en stelt dat er humanitaire redenen zijn die zijn verblijf in België kunnen verantwoorden. Hij verwijst hierbij naar een klacht ingediend bij de politie tegen zijn oom en tante. Hij vervolgt bij zijn vriendin en haar moeder in te wonen en van hen veel steun te krijgen. De voorliggende beslissing zou volgens hem een inbreuk uitmaken op zijn privéleven conform artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. Er wordt met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen op een duidelijke wijze ingegaan op de door verzoeker voorgelegde stukken en aangegeven waarom er een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat hij die motieven genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

De thans bestreden beslissing steunt onder meer op artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"(...)"

De Kruispuntbank van de Sociale zekerheid heeft het Bestuur ingelicht dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

"(...)"

Verzoeker betwist niet een leefloon te ontvangen van het OCMW.

In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie. In de bestreden beslissing wordt het volgende verduidelijkt:

"(...)"

Aangezien hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40, §4-2° van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt er een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, toont hij niet aan een conform dit artikel beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België te leiden.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie.

Krachtens artikel 8, eerste lid EVRM heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 EVRM geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29) . De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker betoogt enkel bij zijn vriendin en haar moeder onderdak te hebben gevonden, doch toont niet aan met hen een gezinscel te vormen, conform artikel 8 EVRM. Deze loutere bewering wordt niet gestaafd. De Raad van State heeft reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van de verzoeker wordt beëindigd omdat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet en hij daarenboven een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, daar hij “financiële steun ontvangt van het OCMW”. Tevens wordt toegelicht dat de verzoeker werd uitgenodigd om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen evenals eventuele humanitaire elementen aan te tonen en dat het door hem overgemaakte “doktersattest, attest voor klachtneerlegging en het proces-verbaal van de politie (...) betrekking hebben op een voorval dat meer dan een half jaar geleden heeft plaatsgevonden en er geen enkel bewijs werd aangeleverd, door betrokkene, van het gevolg dat aan de ingediende klacht (bv. vervolging door het parket) werd gegeven”, zodat “bij gebrek aan verdere informatie (...) er niet gesteld (kan) worden dat er humanitaire elementen aanwezig zijn waarop betrokkene zich kan beroepen”. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bevat een motivering in feite, met name dat het verblijf van de verzoeker als beschikker van voldoende middelen van bestaan beëindigd werd en hij “niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 40, § 4, en 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij *"tijdens de eerste jaren van zijn verblijf in België bij zijn oom en tante verbleef"*, dat hij in 2015 bij hen wegluchtte *"om bij zijn vriendin en de moeder van zijn vriendin onderdak te vinden"* tot hij *"via tussenkomst van het CLB zelfstandig kon gaan wonen"*. Hij vermeldt tevens dat zijn ouders gescheiden zijn en dat zijn vader nog steeds in de gevangenis zou verblijven.

Aldus maakt de verzoeker het bestaan van een gezins- of een familieleven met geen enkele van de vernoemde personen aannemelijk. Uit het loutere gegeven dat hij nog steeds een enorme steun ontvangt van de personen uit het gezin van zijn vriendin – waarbij kan worden opgemerkt dat de verzoeker noch over de identiteit van deze vriendin, noch over de aard van zijn relatie met haar of van de steun die zij en haar gezinsleden aan hem verleenden, enig concreet gegeven verstrekt –, kan het bestaan van een (beschermenswaardig) gezins- of familieleven niet worden afgeleid.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Het privéleven behelst volgens het EHRM evenwel het netwerk van persoonlijke en sociale belangen van een individu. In die zin omvat het privéleven meer dan het intieme persoonlijke leven van een individu maar betreft het eveneens het ontwikkelen en onderhouden van relaties met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, § 29).

Te dezen laat de verzoeker in het kader van zijn privéleven gelden dat uit zijn inschrijving in een school, vakantiewerk en zijn huurovereenkomst blijkt dat hij *"in onze maatschappij is geïntegreerd"* en dat hij, gelet op zijn inschrijving aan de T. S. (...) school in Middelkerke waar hij zal worden opgeleid *"om een mooie functie in de Belgische economie te vervullen"*, zijn uiterste best doet om dit zo te houden. De verzoeker betwist evenwel niet dat hij de Portugese nationaliteit heeft en toont bovendien niet aan dat hij reeds langer in België verblijft dan in Portugal. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat hij *"elke binding met zijn land van oorsprong (mist)"*. Verder toont de verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen aan met betrekking tot het onderwijs, werk of woongelegenheden die hem verhinderen zijn privéleven in Portugal voort te zetten. Aldus toont de verzoeker ook het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2. De verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling betreft de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een Unieburger die zelf burger van de Unie zijn. Te dezen werd het verblijfsrecht van de verzoeker evenwel beëindigd op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat de beëindiging van het verblijfsrecht van burgers van de Unie betreft. Aldus kan de schending van artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

Allicht beoogde de verzoeker een schending van artikel 42bis, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat een gelijkaardige inhoud als de door hem opgegeven bepaling kent, aan te voeren. De grieven die

de verzoeker met betrekking tot artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet aanvoert zullen vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Artikel 42bis, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met de bestreden beslissing een *“levensingrijpende beslissing”* heeft genomen, zonder evenwel de specifieke elementen eigen aan zijn dossier na te gaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat aan de burgemeester van de stad Oostende met een schrijven van 31 augustus 2015 werd gevraagd om de verzoeker te wijzen op de mogelijkheid om, indien er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede en/of derde lid, van de Vreemdelingenwet, hiervan de nodige bewijsstukken voor te leggen. De verzoeker neemt hiervan kennis op 10 september 2015. Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker volgende documenten aan de verwerende partij heeft overgemaakt: *“twee schoolattesten Vrije School T. S. (...) dd. 09/03/2015 en dd. 22/09/2015, een attest van het OCMW van Gistel dd. 21/09/2015 voor steunverlening sinds maart 2015, een attest van aansluiting bij de CM dd. 16/09/2015, een huurovereenkomst (woonst), een doktersattest voor vaststelling van letsels (dd. 05/03/2015), een attest voor aanvraag leefloon OCMW Gistel dd. 05/03/2015, een PV van de politie van Oostende (dd. 26/03/2015) en een attest m.b.t. klachtneerlegging dd. 05/03/2015 tegen oom D. N. B. P. A. (...) en zijn partner S. C. Z. C. (...)”*. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat de verzoeker *“(m)ogelijks (...) op basis van het aangeleverde doktersattest, attest voor klachtneerlegging en het proces-verbaal van de politie, humanitaire elementen (wenst) in te roepen (overeenkomstig art 42 bis §1, 3e lid)”*, doch dat *“deze documenten betrekking hebben op een voorval dat meer dan een half jaar geleden heeft plaatsgevonden en er geen enkel bewijs werd aangeleverd, door betrokkene, van het gevolg dat aan de ingediende klacht (bv. vervolging door het parket) werd gegeven”*. Hieruit wordt geconcludeerd dat er *“(b)ij gebrek aan verdere informatie inzake, (...) niet gesteld (kan) worden dat er humanitaire elementen aanwezig zijn waarop betrokkene zich kan beroepen”*. De verzoeker betwist deze motieven niet. Evenmin wijst hij op concrete *“specifieke elementen”* die hij aan het bestuur had voorgelegd, waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing (ten onrechte) geen rekening heeft gehouden. Door er louter op te wijzen dat de bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als die waarop de verwerende partij de door hem neergelegde stukken ontving, toont de verzoeker geen schending van artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet aan, nu deze bepaling niets zegt over de tijdsspanne tussen het neerleggen van de stukken die betrekking hebben op de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst enerzijds en het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat hij *“ondervoed bij zijn oom en tante wegging”*, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het schrijven van de directeur Y. V. M. (...) en de sociaal verpleegkundige K. Y. (...) van het vrije buitengewoon beroepsonderwijs T.S. van 11 januari 2016, waarin wordt beschreven dat hij *“ondervoed bij zijn oom en tante wegging”*, (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van de directeur Y. V. M. (...) en de sociaal verpleegkundige K. Y. (...) van het vrije buitengewoon beroepsonderwijs T.S. van 11 januari 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. In zoverre de verzoeker zich baseert op dit schrijven om aan te tonen dat hij wel

degelijk humanitaire omstandigheden in de zin van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet kan doen gelden, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsbare feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

Een schending van artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

De verzoeker laat in dit verband gelden dat in het geval van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van bovenvermelde bepaling een persoon zelfs met een verklaring op eer als zou hij voldoende bestaansmiddelen hebben, genoegzaam kan voldoen aan de voorwaarde om over voldoende economische bestaansmiddelen te beschikken. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn *“bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon als alleenstaande persoon (sinds april 2015)”*, zodat een eventuele verklaring op eer – zo hij die al heeft voorgelegd – door deze vaststelling, die door de verzoeker niet wordt betwist en die steun vindt in de stukken van het dossier, *in concreto* wordt ontkracht.

De verzoeker werpt op dat hij niet als een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel kan worden beschouwd en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden was te onderzoeken of zijn problemen van een tijdelijke aard waren of niet, er rekening diende te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden en met het bedrag van de uitgekeerde steun. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verzoeker *“financiële steun ontvangt van het OCMW”*, wat de verzoeker zelf ook erkent in zijn verzoekschrift. Door de bedragen die hij als leefloon ontving per maand op te sommen, met name € 474,60 in maart 2015, € 817,36 in april 2015, € 720,32 in mei, juni en augustus 2015 en € 736,67 vanaf september 2015, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormt.

Voor zover de verzoeker erop wijst dat hij door zijn vakantiejob in de maand juli geen ocmw-steun heeft ontvangen en hij momenteel is ingeschreven bij de vdan wordt herhaald dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan de burgemeester van de stad Oostende met een schrijven van 31 augustus 2015 werd gevraagd om de verzoeker uit te nodigen en hem te vragen welke activiteiten hij heden heeft en hem te verzoeken hiervan binnen de maand na kennisname van dat schrijven recente bewijzen, evenals een recent ocmw-attest voor te leggen, waarbij erop werd gewezen dat *“(b)ij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit (...) de betrokkene het recht op verblijf (kan) verliezen”*. Er blijkt evenwel niet dat de verzoeker de overeenkomst voor tewerkstelling van studenten van 8 juni 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8) en zijn inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 23 juni 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 9) heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De verzoeker toont met deze stukken dan ook niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing, waar wordt geoordeeld dat de verzoeker *“een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*, geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden.

Een schending van artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker *“in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 15/09/2011 en (...) hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond”*. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om deze vaststelling te weerleggen. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, ter zake over een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Bovendien blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 40, § 4, en 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN